

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122210924
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4122210924.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a JUDr. Vlasty Ondrejkovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. E. XXX/XX, XXX XX F., proti žalovanému: Zinc Euro, a. s., so sídlom Karpatská 3256/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 918 551, zastúpený: Advokátska kancelária FABIAN, s. r. o., so sídlom Karpatská 3256/15, 058 01 Poprad, IČO: 52 821 544, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a o určenie neplatnosti zmluvy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/102/2022 – 98 zo dňa 24. 04. 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 19C/102/2022 – 98 zo dňa 24. 04. 2023 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný m á p r o t i ž a l o b c o v i n á r o k n a n á h r a d u t r o v o d v o l a c i e h o k o n a n i a v r o z s a h u 1 0 0 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 3, § 4, § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v časti trov konania podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k Rámcovej zmluve – dlžník a k zmluve o pôžičke na základe Závaznej žiadosti o pôžičku zo dňa 03. 07. 2020, uzavretá medzi stranami sporu, je neplatná. Ďalej sa domáhal určenia, že Rámcová zmluva – dlžník zo dňa 06. 09. 2016, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, je v celom rozsahu neplatná. Uviedol, že dňa 06. 09. 2016 uzavrel so žalovaným Rámcovú zmluvu – dlžník zo dňa 06. 09. 2016, ktorá sa stala právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov pre žalobcu. Túto zmluvu považuje žalobca za absolútne neplatnú. Dňa 03. 07. 2020 žalobca prostredníctvom Žiadosti o pôžičku a Závaznej žiadosti o pôžičku č. XXXXXXXXXX požiadal žalovaného o pôžičku vo výške 4 500 eur s dobou splácania 60 mesiacov a mesačnou splátkou 154,04 eura. Spolu so žiadosťou o úver žalobca so žalovaným uzavrel aj Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú žalobca považuje rovnako za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Táto dohoda ako akcesorický záväzok nemôže byť dohodnutá platne, ak sa na základe nej majú vykonávať zrážky zo mzdy tak, že sa uspokojí pohľadávka v neoprávnenej výške. V Dohode nie je dojednaná presná výška pohľadávky žalovaného. V zmysle dojednania čl. III bod 3.4 Dohody je zamestnávateľ žalobcu povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu až do úplného uspokojenia zabezpečenej pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že ak sú zmluvné dojednania hlavného

záväzku v zmluve o úvere neplatné, pričom majú vplyv na výšku záväzku, nemôže byť platná ani dohoda o zrážkach zo mzdy, pretože nie je určitá, pokiaľ ide o výšku plnenia. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/38/2018 zo dňa 14. 03. 2018. Žalovaný listom zo dňa 20. 05. 2021 zaslal zamestnávateľovi žalobcu žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy a zamestnávateľ žalobcu tieto zrážky vykonáva.

Žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Poukázal na právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý sa riadi výlučne ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 657 a nasl.), pretože žalovaný nie je subjektom poskytujúcim spotrebiteľské úvery a zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a investorom nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Rámcovú zmluvu – dlžník považuje žalovaný za platnú. Určité je aj označenie účastníkov právneho úkonu, pretože ak sa súdu predložia rámcové zmluvy, na ktoré zmluva o pôžičke odkazuje, bude sa dať zistiť totožnosť zmluvných strán. Za platnú považuje žalovaný aj Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá obsahovala všetky podstatné náležitosti stanovené zákonom v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal aj na procesnú neprípustnosť žaloby.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 06. 09. 2016 bola medzi žalobcom (v zmluve označený ako dlžník) a žalovaným (v zmluve označený ako spoločnosť) uzavretá Rámcová zmluva – dlžník. Jej predmetom bol záväzok spoločnosti vyhľadať pre dlžníka jednotlivých investorov a obstaráť v mene a na účet dlžníka uzatvorenie zmluvy o pôžičke s investorom za podmienok stanovených v tejto zmluve. Žalovaný pridelil žalobcovi identifikačný kód B.. V čl. 3 bod 4 sa žalovaný zaviazal, že bude pre dlžníka prostredníctvom internetového portálu vyhľadávať investorov za účelom uzatvárania jednotlivých zmlúv o pôžičke. Investorom podľa predmetnej zmluvy môže byť výlučne fyzická osoba, ktorá uzatvorila so spoločnosťou na základe procesu registrácie a verifikácie Rámcovú zmluvu – Investor. V čl. 3 bod 5 sa spoločnosť zaviazala uzatvoriť v mene a na účet dlžníka s jednotlivými investormi, na základe záväzného pokynu dlžníka –záväznej žiadosti o pôžičku, jednotlivé zmluvy o pôžičke. V čl. 6 bod 1 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v zmluve o pôžičke vystupujú dlžník a investor výlučne pod číselným kódom – identifikačným kódom, pričom spoločnosť zodpovedá za to, že identita investorov bola pred uzatvorením zmluvy o pôžičke hodnoverným spôsobom zistená. Súčasťou uvedenej zmluvy bolo v bode 10 plnomocnenstvo, v zmysle ktorého žalobca ako dlžník splnomocnil žalovaného na uzatváranie jednotlivých zmlúv o pôžičkách s investormi v mene a na účet dlžníka podľa záväzného pokynu stanoveného dlžníkom, ktorý dlžník udelí spoločnosti vždy pred každou jednotlivou žiadosťou o pôžičku prostredníctvom časti Moja zóna, alebo písomne prostredníctvom obchodného zástupcu vo forme záväznej žiadosti o pôžičku.

Záväznou žiadosťou o pôžičku zo dňa 03. 07. 2020 žalobca splnomocnil žalovaného, aby uzatvoril v jeho mene s jedným alebo viacerými investormi zmluvy o pôžičke tak, aby bola žalobcovi poskytnutá celková suma pôžičky vo výške 4 500 eur, a to na základe jednej zmluvy o pôžičke alebo viacerých zmlúv o pôžičke. K požadovanej pôžičke boli ďalej dojednané nasledovné podmienky: splatnosť 60 mesiacov (5 rokov), celková výška mesačnej splátky 154,04 eura, Zinc úrok: 38,5 % ročne.

Dňa 03. 07. 2020 uzavrel žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom 1 a investorom označeným číselným kódom ako veriteľom 2 Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka. V čl. II. tejto dohody sú špecifikované zabezpečované pohľadávky nasledovne: a) pohľadávka veriteľa 1 z rámcovej zmluvy dlžník č. B. zo dňa 08. 11. 2019, uzavretej medzi veriteľom 1 a dlžníkom v nadväznosti na záväznú žiadosť o pôžičku č. 2000116414 vo výške rovnajúcej sa poplatku za sprostredkovanie pôžičky a poplatku za správu pôžičiek a za spracovanie ZincSplátok najviac vo výške 1,57 %, b) pohľadávka veriteľa 2 zo zmluvy o pôžičke, na základe ktorej poskytol veriteľ 2 dlžníkovi sumu 4 500 eur, a to na základe záväznej žiadosti o pôžičku č. XXXXXXXXXX zo dňa 03. 07. 2020 spolu s úrokmi, úrokmi z omeškania a nákladmi spojenými s uplatnením týchto nárokov. V bode 3.1. tejto dohody dlžník súhlasil, aby sa mu zo mzdy alebo z iných príjmov vykonávali zrážky a aby sa zrážky poukazovali od platiteľa mzdy, ktorým bola v čase podpisu dohody spoločnosť F., s. r. o., XXXXXXXX, G. XXX, XXX XX G., v rozsahu a výške stanovenej v bode 3.2 predmetnej dohody.

Dňa 07. 07. 2020 došlo medzi investorom označeným identifikačným kódom H. a dlžníkom označeným identifikačným kódom B. k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke č. 2020025122. V zmluve sa konštatuje, že bola uzatvorená podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Na základe tejto zmluvy poskytol veriteľ dlžníkovi pôžičku vo výške 4 500 eur za ďalších podmienok dojednaných v zmluve o pôžičke.

Z listu žalovaného zo dňa 20. 05. 2021, doručeného podľa pečiatky uvedenej na tomto liste zamestnávateľovi žalobcu F., s. r. o. dňa 24. 05. 2021, vyplýva, že zamestnávateľ žalobcu bol týmto listom požiadaný, aby zo mzdy žalobcu vykonával zrážky zo mzdy v zmysle dohody o zrážkach zo mzdy uvedenej ako príloha č. 1 predmetného listu.

A. I. C., mzdové oddelenie spoločnosti F., s. r. o., sa v emaily zo dňa 18. 11. 2022 vyjadruje k zrážkam zo mzdy vykonávaným A. B.. V emaily je uvedené, že pôžičku bral vo výške 4 500 eur (podľa dokladu Dohoda o zrážkach zo mzdy), ku dňu 18. 11. 2022 bolo zrazených 2 772,72 eura (18 zrážok * 154,04 eura). Zrážky sa vykonávajú od 5/2021 doteraz mesačne 154,04 eura. Pôžička je naďalej úročená. Aktuálny zostatok si overila v spoločnosti Zinc Euro a je v sume 4 914,56 eura. Posledná splátka je stanovená na 7/2025.

4. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo z obsahu žaloby a žalobného petitu zrejmé, že žalobca požadoval, aby sa rozhodlo o určení neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a Rámcovej zmluvy – dlžník, ktoré žalobca so žalovaným uzavrel. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) je vzhľadom na ustanovenie § 137 CSP prípustné iba za predpokladu, že takáto žaloba vyplýva z osobitného predpisu, čo v prejednávanej spore splnené nie je. V posudzovanom prípade nijaký osobitný predpis neupravuje možnosť domáhať sa na súde žaloby o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a Rámcovej zmluvy – dlžník, ktoré žalobca uzavrel. V tomto prípade nie je možné procesnú prípustnosť žaloby vyvodiť ani z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v danom prípade nejde o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa. Zmluvu o pôžičke uzatváral investor, ktorým bola fyzická osoba, čo znamená, že nekonala ako dodávateľ. Zmluvu o pôžičke preto nie je možné považovať za spotrebiteľskú zmluvu a súd ju právne posúdil v zmysle ustanovení § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal aj na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Ndc 11/2018 zo dňa 31. 01. 2019, podľa ktorého v obdobnej veci (pôžička cez internetový portál), nejde o vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Ide tu o vzťah viacerých fyzických osôb, z ktorých ani jeden nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t. j. nie je osoba, ktorá koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzťahy medzi účastníkmi vznikli na základe crowdfundingu, ktorý patrí medzi alternatívne finančné nástroje, a ktorý vznikol ako dôsledok rozvoja finančných technológií. V Slovenskej republike medzi tzv. peer to peer crowdfundingové platformy patrí aj Zinc Euro. Prostredníctvom týchto portálov je možné požičať prostriedky konkrétnej osobe, ktorá má možnosť získať lepší prístup k peňažným prostriedkom. Peer to peer pôžičky vznikli na základe myšlienky, že na jednej strane existuje veľké množstvo ľudí, ktorí potrebujú peniaze a nedostanú bežné bankové pôžičky a na druhej strane existujú ľudia, ktorí pre svoje peniaze hľadajú zaujímavé investičné príležitosti, ktoré im banka neponúka. Spárovanie ponuky a dopytu cez internetový portál im tak môže priniesť prospech v podobe výhodného úročenia obom stranám. Na tieto pôžičky sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľskom úvere, ide tu totiž o pôžičku medzi fyzickými osobami a jej poskytovanie sa riadi Občianskym zákonníkom.

S poukazom na ustanovenie § 137 písm. d/ CSP Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/48/2020 zo dňa 29. 09. 2022 dôvodil, že: „Z hľadiska povahy súkromnoprávných žalôb a ich prípustnosti má právne posúdenie, o akú žalobu ide v zmysle § 137 CSP, normatívny význam, t. j. vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Otázka prípustnosti je preto v takomto konaní prvoradá. Pokiaľ to nevyplýva z osobitného predpisu (najmä z hmotného práva), nie je možné domáhať sa určenia právnej skutočnosti (napr., že právny úkon je neplatný). Ak takého predpisu niet, nie je možné žalovať neplatnosť právneho úkonu, ale je potrebné formulovať petit na určenie, či tu právo je, alebo nie je (porov. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2020 sp. zn. 7 Cdo 268/2019).“

Aj keď žalobca v žalobnom návrhu uvádzal, že na požadovanom určení neplatnosti právneho úkonu má naliehavý právny záujem, je zrejmé, že v prejednávanej spore nešlo o určenie existencie alebo neexistencie práva tak, ako to vyplýva z § 137 písm. c/ CSP. Existenciu naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovanom určení preto súd prvej inštancie v tomto prípade neskúmal.

Keďže CSP žalobu o určenie právnej skutočnosti výslovne pripúšťa len v prípade, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu (§ 137 písm. d/ CSP), o ktorý však v prejednávanej veci nešlo, žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť z dôvodu jej procesnej neprípustnosti, a preto ju súd zamietol. Súd prvej inštancie musel žalobu zamietnuť bez toho, aby sa meritom veci, teda samotným preskúmaním namietaných právnych úkonov (Dohoda o zrážkach zo mzdy, Rámcová zmluva – dlžník) z dôvodov, ktoré žalobca uvádzal, vôbec zaoberal.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol procesne úspešný žalovaný, ktorému súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške oproti žalobcovi, ktorý žiadny úspech nedosiahol. Dôvody osobitného zreteľa (§ 257 CSP), ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o trovách konania, súd nezistil.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, nakoľko sa s rozhodnutím a argumentmi súdu prvej inštancie nestotožňuje a považuje rozsudok v celom rozsahu za nesprávny. Namietal, že prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

Poukázal na to, že prvoinštančný súd primárne právne argumentoval procesnou neprípustnosťou žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP (nakoľko nebol preukázaný naliehavý právny záujem) a sekundárne procesnou neprípustnosťou žaloby podľa § 137 písm. d/ CSP (nakoľko nejde o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu); súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že otázkou určenia právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu sa bližšie nezaoberal, keďže v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Takisto uviedol, že žalobca sa nedomáhal určenia neplatnosti predmetnej zmluvy a neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako spotrebiteľ a ani v danom spore nejde o spotrebiteľskú vec.

Žalobca zastáva názor, že ak súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobný návrh trpí nedostatkami, mal za účelom ustálenia predmetu konania v zmysle § 129 CSP žalobcu poučiť o vadách podanej žaloby a vyzvať ho, aby ich v súdom určenej lehote odstránil. Súd prvej inštancie takto nepostupoval, len dospel k záveru, že predmetná žaloba je procesne neprípustná. K uvedenému žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 7Cdo/268/2019 z 25. 11. 2020, z ktorého citoval: „Pri riešení procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP a/alebo podľa § 137 písm. d/ CSP je nutné zaoberať sa otázkou, z akého právneho vzťahu žalobkyňa vyvodzuje v konaní ňou uplatňovaný nárok (t. j. predmet konania), následne tento vzťah dôsledne analyzovať a nakoniec správne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Za účelom zabezpečenia podkladov nevyhnutných pre tento postup ukladá zákon žalobkyni povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti. Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. obsah žaloby, právomoc, príslušnosť, procesná subjektivita), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Žalobkyňa je povinná svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a zdôvodniť (ak ho predsa len v žalobe právne posúdi, súd daným posúdením nie je viazaný.) Je totiž vecou súdu, aby v zmysle zásady „iura novit curia“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku.“ K uvedenému žalobca dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že v samotnom žalobnom podaní nešpecifikoval, či podáva žalobu v zmysle § 137 písm. c/ CSP alebo v zmysle § 137 písm. d/ CSP.

Žalobca ďalej dôvodil tým, že v konaní preukázal, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy, ktorú považuje za spornú, čo v žalobe riadne zdôvodnil, že sú mu vykonávané zrážky zo mzdy na základe žalovaným predloženej dohody o zrážkach zo mzdy (táto dohoda ako akcesorický záväzok nemôže byť dohodnutá platne), čím došlo k porušeniu jeho práva na mzdu za vykonanú prácu. Je toho názoru, že určovací žalobu je možné podať tam, kde by bez súdneho rozhodnutia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo jeho postavenie by sa stalo neistým. Žaloba na určenie nie je spravidla opodstatnená tam, keď je možné domáhať sa ochrany žalobou na plnenie. V prejednávanej veci sa však domáhať svojich práv žalobou na plnenie môže len žalovaný, ktorý tak logicky konať nebude, keďže realizovaním zrážok zo žalobcovej mzdy dochádza k plneniu jeho pohľadávky. Žalobca však predmetnú Dohodu o zrážkach zo mzdy považuje za spornú, nakoľko vznikla na základe uzavretia neplatnej zmluvy, čo v žalobnom podaní riadne odôvodnil. V tomto konaní podľa názoru žalobcu ide aj o stav, kedy sa určovací žalobou vytvorí pevný právny základ pre vzťahy účastníkov a predíde sa tak prípadným ďalším sporom o plnenie (napr. v prípade, ak by žalobcovi nebolo možné vykonávať zrážky zo mzdy z dôvodu straty zamestnania).

Prvoinštančný súd sa pri vykonanom dokazovaní nezaoberal ani tvrdením žalobcu, že pri podpise Dohody o zrážkach zo mzdy nebol žalobca poučený o dôsledkoch uzavretia takejto dohody, a že nemal možnosť takúto dohodu odmietnuť podpísať spolu s hlavnou zmluvou. Ani samotný žalovaný nevedel v konaní preukázať, že žalobca bol zamestnancami žalovaného o vyššie uvedenom poučený, dokonca jeho zástupca na pojednávaní uviedol, že ak sa tak nestalo, za to sa ospravedlňuje, z čoho je zrejmé, že žalovaný nevie preukázať, že uzavretie dohody o zrážkach bolo dobrovoľné, a že žalobca bol o následkoch takto uzavretej dohody žalovaným poučený. Predmetná dohoda je podľa názoru žalobcu neurčitá čo do výšky zabezpečenej pohľadávky veriteľov. Zahŕňa rôzne poplatky a náklady, ktoré nie sú konkrétne vyčíslené, a ktorých výšku si v budúcnosti určí sám žalovaný a žalobca bude nútený všetky vykonané zrážky zo mzdy strpieť bez možnosti účinne sa brániť až do času, kým žalovaný neoznámí zamestnávateľovi žalobcu, že došlo k úplnému uspokojeniu zabezpečenej pohľadávky.

Žalobca tiež poukázal na tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade nie je možné procesnú prípustnosť žaloby vyvodiť ani z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v danom prípade nejde o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa. K uvedenému žalobca poznamenal, že mu žalovaný spolu so Zmluvou o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03. 07. 2020 predložil na podpis aj listinu „Informačné povinnosti predávajúceho (poskytovateľa služieb)“ (ďalej len „Informačné povinnosti“), v ktorých je žalovaný označený ako „predávajúci (poskytovateľ služieb)“ a žalobca ako „spotrebiteľ“. Súčasťou Informačných povinností je aj súhlas spotrebiteľa v súlade s § 4 ods. 6 zákona 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým žalobca výslovne udeľuje žalovanému súhlas so začatím poskytovania služby (sprostredkovanie Pôžičky, zo strany Zinc ako sprostredkovateľa a uzatvorenie zmluvy o pôžičke v mene a na účet spotrebiteľa). Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný v predmetnom zmluvnom vzťahu vystupuje ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Z predloženého listinného dôkazu sa javí, že by v tomto prípade mohlo ísť aj o zmluvu uzavretú v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko prvoinštančný súd nežiadal od žalobcu doplnenie dôkazov na preukázanie skutočností uvedených v žalobnom podaní, mal žalobca za to, že súd prvej inštancie má dostatok dôkazov potrebných k rozhodnutiu v tomto konaní, a nie k zamietnutiu žaloby z dôvodu neprípustnosti.

Európsky súd a európske ústavné sudy, vrátane Ústavného súdu SR, vo svojej rozhodovacej činnosti stanovili viaceré požiadavky, ktoré musí spĺňať odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. argumentácia obsiahnutá v tomto odôvodnení. Nedodržanie týchto požiadaviek má mať za následok zrušenie súdneho rozhodnutia z dôvodu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že prvoinštančný súd postupoval správne a zákonne, nakoľko v tomto prípade bola žaloba procesne neprípustná, a preto súd nemohol postupovať inak. Žalovaný aj naďalej trvá na tom, že právny vzťah medzi stranami sporu sa riadi výlučne ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 657 a nasl.), pretože žalovaný nie je subjektom poskytujúcim spotrebiteľské úvery a zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a investorom nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Rámcovú zmluvu – dlžník považuje žalovaný za platnú. Určité je aj označenie účastníkov právneho úkonu, pretože ak sa súdu predložia rámcové zmluvy, na ktoré zmluva o pôžičke odkazuje, bude sa dať zistiť totožnosť zmluvných strán. Za platnú považuje aj Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá obsahovala všetky podstatné náležitosti stanovené zákonom v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovaného je správne aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že v tomto prípade nejde o žalobu podľa § 137 písm. c/ CSP, ale o žalobu podľa § 137 písm. d/ CSP o určenie právnej skutočnosti. Zákon pri tomto type žaloby vyžaduje, aby prípustnosť takejto žaloby vyplývala z osobitného predpisu.

Vo vzťahu k meritu veci žalovaný trvá na tom, že nie je pravdou, že k podpisu dohody o zrážkach zo mzdy bol žalobca nejakým spôsobom nútený. Právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným vyplývajú z Rámcovej zmluvy – dlžník, ktorá nie je úverovou zmluvou. Ide o zmluvu, ktorá je zmiešaným kontraktom, ale má prvky najmä príkazného charakteru, prvky sprostredkovateľskej zmluvy, a teda žalovaný je subjekt poskytujúci v danej zmluve vymedzené služby, ktoré spočívajú najmä v službe vyhľadania budúceho veriteľa, sprostredkovania pôžičky a následne správy tejto pôžičky. Zo žiadnych listín nevyplýva žiadna záväzková ani iná právna povinnosť žalobcu dohodu o zrážkach zo mzdy uzatvoriť. Pracovníci žalovaného sú poučení, aby dané skutočnosti vysvetlili, ak sa tak nestalo, za to sa žalovaný ospravedlňuje. Za žiadnych okolností nebolo podmienkou poskytnutia úveru uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy.

K neplatnosti rámcovej zmluvy žalovaný uviedol, že žalobca sa pokúšal argumentovať, že dôvodom neplatnosti rámcovej zmluvy má byť konflikt záujmov. Tento právny úkon je uzavretý výlučne medzi osobou žalobcu a žalovaného. Pri tomto úkone nie je nikto splnomocnený. Sporové strany konali samé za seba. Argumenty, ktoré boli prednesené žalobcom na pojednávaní, nie sú aplikovateľné. Žalovaný nezdiera názor žalobcu, že dochádza ku konfliktu záujmov pri uzatváraní ďalších zmlúv o pôžičke. Ide o príkazné vzťahy, do ktorých osoba žalovaného nezasahuje. Ide o dva pokyny, a to záväzný pokyn investovať, ktorý určuje podmienky budúcej pôžičky. K nemu patrí záväzná žiadosť o pôžičku, kde je žalobca dlžník, a ani nemôže ovplyvniť prospech ani neprospech žiadnej zmluvnej strany, pretože

je viazaný týmto príkazom. Ustanovenie § 725 Občianskeho zákonníka nevyklučuje existenciu dvoch príkazných vzťahov vo vzťahu k uzavretiu jednej zmluvy, ak sú dodržané pokyny príkazcov.

Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v ktorom konštatuje, že v tomto prípade nie je možné procesnú prípustnosť žaloby vyvodiť ani z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v danom prípade nejde o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa. V danom prípade zmluvu o pôžičke uzatváral investor, ktorým bola fyzická osoba, čo znamená, že nekonala ako dodávateľ. Zmluvu o pôžičke preto nie je možné považovať za spotrebiteľskú zmluvu a súd ju právne posúdil v zmysle ustanovení § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Sumarizujú vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobca v odvolacej replike nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že Rámcovú zmluvu a Dohodu o zrážkach zo mzdy je možné považovať za platnú a označenie účastníkov právneho úkonu za dostatočne určité. Trval na tom, že v čase uzavretia zmluvy nevedel, s kým zmluvu o pôžičke uzatvára. Z uvedeného sa žalobcovi javí, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a bližšie neidentifikovanými investormi je neplatná, keďže v procese uzavretia zmluvy nastavenom treťou spoločnosťou mu nebolo známe, s kým zmluvu o pôžičke uzatvára. Všetky úkony v mene investorov robila spoločnosť Zinc Euro, a. s., z ktorej účtu mu boli zaslané aj finančné prostriedky. Všetky dohody týkajúce sa poskytnutého úveru boli na strane poskytovateľa úveru robené treťou spoločnosťou. Javí sa, že tým bol simulovaný bežný občianskoprávny vzťah investorov a žalobcu, pričom je možné predpokladať, že jediným účelom takého postupu bola snaha obísť ustanovenia zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov. Uzavretá zmluva je tak podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, keďže obchádza účel zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, ktorým je ochrana spotrebiteľa v úverových vzťahoch.

K tvrdeniu žalovaného, že Rámcovú zmluvu a Dohodu o zrážkach zo mzdy je možné považovať za platnú, a že označenie účastníkov právneho úkonu je dostatočne určité, dal do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6CoCsp/53/2021 zo dňa 22. 02. 2022 a rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 25CoCsp/4/2020 zo dňa 20. 10. 2020, ktoré sú žalovanému známe, nakoľko sám bol účastníkom týchto konaní v postavení žalobcu, ale aj rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4Csp/19/2020 zo dňa 27. 07. 2021 a rozhodnutie Okresného súdu Komárno sp. zn. 10Csp/164/2020 zo dňa 26. 08. 2021. V uvedených rozhodnutiach súdy skonštatovali, že Zinc Euro nepôsobí v pozícii sprostredkovateľa medzi veriteľom, dlžníkom a Zinc Euro ako nezávislá tretia strana. Zinc Euro vystupuje od počiatku ako zainteresovaná strana, ktorá uskutočňuje úkony nie v záujme dlžníka, ale buď v záujme investora, alebo vo vlastnom záujme.

Žalobca zopakoval svoje tvrdenia z podaného odvolania, že ak bol súd prvej inštancie od začiatku konania toho názoru, že petit žaloby o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj zmluvy o pôžičke je petitom na určenie právnej skutočnosti, ktorá však v zmysle § 137 CSP nie je prípustná, nakoľko nevyplýva z právneho predpisu, mal ho o vadách podanej žaloby poučiť. Žalobca si nie je vedomý, že by bol na pojednávaní súdom prvej inštancie poučený o vade konania, možnosti jej odstránenia a vyzvaný na jej odstránenie. Bol len vyzvaný k späťvzatiu žaloby, čo však odmietol, pretože takéto konanie by jeho situáciu nevyriešilo. Pokiaľ v súdnej veci nie prípustná určovacia žaloba, podľa názoru žalobcu nejde o zmenu žaloby, ale o zmenu právnej kvalifikácie nároku, ktorá je prípustná aj v odvolacom konaní. Zmenou žaloby nie je zmena právnej kvalifikácie nároku žalobcom, keďže právna kvalifikácia nároku je vecou súdu. Zmena žaloby sa dotýka výlučne skutkových okolností daného prípadu, ktoré podľa názoru žalobcu v predmetne veci zostávajú nezmenené.

8. Žalovaný v odvolacej duplike akcentoval skutočnosti uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. K poučovacej povinnosti súdu prvej inštancie o vadách podanej žaloby navyše uviedol, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne a nemal povinnosť poučovať žalobcu o vadách žaloby v rozsahu výzvy žalobcu, akým spôsobom má formulovať žalobný návrh, aby bol v konaní úspešný, nakoľko by tým porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. V prípade, ak by si odvolací súd vykladal ustanovenia o poučovacej povinnosti súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi v zmysle § 292 CSP (ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských sporov), má žalovaný za to, že aj v tomto prípade by bola poučovacia povinnosť súdu o tom, akým spôsobom by mal žalobca formulovať žalobný návrh, aby bol úspešný, nad zákonný rozsah. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca v tomto konaní nevystupuje v postavení spotrebiteľa, resp. strany vyžadujúcej zvýšenú ochranu. Právny vzťah medzi stranami sporu sa riadi výlučne ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 657 a nasl.), pretože žalovaný nie je subjektom poskytujúcim spotrebiteľské úvery a zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a investorom nie je

zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Konajúci súd nemôže za spotrebiteľa voliť postup vo veci, zvoliť zaňho jeden z možných nárokov, resp. určovať mu ciele, ktoré má v procese dosiahnuť. Súd by nemal byť radcom ani jednej zo strán, nemal by narušiť integritu vôle spotrebiteľa a konať v jeho prospech to, čo sám považuje za správne. Jeho poučenia by však mali smerovať k tomu, aby spotrebiteľ podával v konaní včasné a k podstate veci smerujúce návrhy.

K označeniu účastníkov zmluvy o pôžičke identifikačnými kódmi žalovaný uviedol, že podľa právnej teórie a ustálenej súdnej praxe platí, že pre platnosť dvojstranného právneho úkonu je postačuje, aby identita zmluvnej strany bola v prípade potreby kedykoľvek následne zistiteľná. V danom prípade bolo obom účastníkom zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalobcom a investorom pred jej uzavretím zrejmé, že druhá zmluvná strana je osobou označenou nezameniteľným (individuálnym) identifikačným kódom, ktorý prideliť osoba žalovaného ako sprostredkovateľa obom zmluvným stranám zmluvy o pôžičke pred jej uzatvorením. Súčasne boli obom budúcim zmluvným stranám zrejmé podmienky, za ktorých je možné identitu druhej zmluvnej strany zistiť, okrem iného aj v prípade súdneho vymáhania pohľadávky alebo uplatnenia iného právneho nároku na súde alebo inom správnom orgáne. Podľa názoru žalovaného v danom prípade nie je predmetná zmluva o pôžičke ani neurčitým, ani nezrozumiteľným právnym úkonom. Z obsahu zmluvy sú zrejmé všetky podstatné okolnosti tohto zmluvného typu, t. j. výška pôžičky, podmienky jej čerpania a podmienky jej vrátenia. Žiadny iný výklad ohľadom týchto obligatórnych náležitostí neprichádza do úvahy. Žalobca ako dlžník prijíma peňažnú pôžičku prostredníctvom spoločnosti žalovaného, ktorá sprostredkúva jej poskytnutie od investora ako veriteľa, a ktorá sa súčasne zaväzuje prijať vratku pôžičky od žalobcu ako dlžníka a odovzdať ju investorovi ako veriteľovi. Žalobca ako dlžník teda pozná výšku pôžičky, podmienky jej prijatia a vrátenia a osobu toho, od koho má pôžičku prijať a komu ju má vrátiť (platobné miesto).

V súvislosti s predloženou zmluvou o pôžičke žalovaný poukázal aj na § 725 Občianskeho zákonníka (príkazná zmluva), v zmysle ktorého zákon pripúšťa (nevylučuje) existenciu dvoch príkazných vzťahov (zmlúv), ktoré spočívajú v tom, že spoločnosť žalovaného ako príkazník“ koná v mene investora ako budúceho veriteľa z budúcej zmluvy o pôžičke záväzného pokynu investovať, od ktorého sa za žiadnych okolností nikdy neodchyľuje a súčasne spoločnosť žalovaného koná v mene dlžníka na základe záväznej žiadosti o pôžičku, od ktorej sa taktiež za žiadnych okolností neodchyľuje, teda žalovaný starostlivo a iniciatívne, ako požaduje litera zákona, koná v mene a na účet oboch príkazcov s cieľom uzatvoriť zmluvu o pôžičke s obsahovými náležitosťami ako stanovili v oboch záväzných pokynoch (príkazoch) obe budúce zmluvné strany. Za žiadnych okolností žalovaný ako príkazník nekoná na ujmu žiadnej zo zmluvných strán, nespôlčuje sa s tretími osobami ani vo svoj prospech na škodu/ujmu príkazcov.

Žalovaný záverom podotkol, že žalobca vo svojom odvolaní a ani vyjadrení neuviedol, akým spôsobom navrhuje zmeniť právnu kvalifikáciu nároku (žalobný petit). Pokiaľ by tak žalobca aj urobil, žalovaný bude namietat tento postup pre rozpor s ustanovením § 366 CSP.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní vydaného rozhodnutia zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

10. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o
c/ určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
d/ určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd preto musí preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu

prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaného vo veci samej sú v zásade totožné s námietkami, ktoré už uplatnil pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o procesnej neprípustnosti podanej žaloby, keďže žalobu o určenie právnej skutočnosti pripúšťa Civilný sporový poriadok výlučne v prípade, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu (§ 137 písm. d/ CSP), o ktorý v prejednávanej veci nešlo. Keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

14. Z obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k Rámcovej zmluve – dlžník a k zmluve o pôžičke na základe Závaznej žiadosti o pôžičku zo dňa 03. 07. 2020 (ďalej len „Dohoda“), uzavretá medzi stranami sporu, je neplatná. Ďalej sa domáhal určenia, že Rámcová zmluva – dlžník zo dňa 06. 09. 2016, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, je v celom rozsahu neplatná. Uviedol, že dňa 06. 09. 2016 uzavrel so žalovaným Rámcovú zmluvu – dlžník, ktorá sa stala právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov pre žalobcu. Túto zmluvu považuje žalobca za absolútne neplatnú. Dňa 03. 07. 2020 žalobca prostredníctvom Žiadosti o pôžičku a Závaznej žiadosti o pôžičku č. XXXXXXXXXX požiadal žalovaného o pôžičku vo výške 4 500 eur s dobou splácania 60 mesiacov a mesačnou splátkou 154,04 eura. Spolu so žiadosťou o úver uzavrel žalobca so žalovaným aj Dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú žalobca považuje rovnako za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Táto dohoda ako akcesorický záväzok nemôže byť podľa názoru žalobcu dohodnutá platne, ak sa na základe nej majú vykonávať zrážky zo mzdy tak, že sa uspokojí pohľadávka v neoprávnenej výške. Dôvodil tiež, že v Dohode nie je dojednaná presná výška pohľadávky žalovaného. V zmysle dojednania čl. III bod 3.4 Dohody je zamestnávateľ žalobcu povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu až do úplného uspokojenia zabezpečenej pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že ak sú zmluvné dojednania hlavného záväzku v zmluve o úvere neplatné, pričom majú vplyv na výšku záväzku, nemôže byť platná ani dohoda o zrážkach zo mzdy, pretože nie je určitá, pokiaľ ide o výšku plnenia. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vydal vo veci napadnutý rozsudok, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

15. Žalobca v podanom odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktorého sa mal prvoinštančný súd dopustiť tým, že ho nevyzval k oprave väd žaloby, keďže v žalobe nešpecifikoval, či ide o žalobu podľa § 137 písm. c/ CSP alebo § 137 písm. d/ CSP. Uvedené tvrdenie žalobcu je však v rozpore s obsahom spisu, nakoľko žalobca na strane 5, posledný odsek, posledná veta žalobného návrhu, explicitne uviedol, že má právo požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, čo korešponduje so zákonným znením § 137 písm. c/ CSP. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca v žalobe jasne vymedzil, čoho sa v konaní domáha a na základe akého zákonného ustanovenia. Z obsahu žaloby a skutkového vymedzenia nároku pritom nemožno mať žiadnu pochybnosť o tom, že žalobca sa domáha neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a Rámcovej zmluvy – dlžník, ktoré sú v zmysle § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka právnymi skutočnosťami a určenie ich existencie je vzhľadom na ustanovenie § 137 CSP prípustné len za predpokladu, že to vyplýva z osobitného predpisu, čo však v prejednávanom prípade splnené nebolo. Za daného skutkového stavu súd prvej inštancie nebol povinný odstraňovať vady žaloby a vyzývať žalobcu na ustálenie predmetu sporu či upresnenie petitu žaloby, nakoľko z jej obsahu bolo zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (5Cdo/120/2017). Inak povedané, predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami, teda opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní dôsledne zaoberal právnym posúdením veci v kontexte skutkového deja opísaného žalobcom a náležite sa vysporiadal s otázkou prípustnosti podanej žaloby, ktorá je v takomto prípade prvoradá. Správne pritom konštatoval, že ak to nevyplýva z osobitného predpisu (najmä hmotného práva), nie je možné domáhať sa určenia právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný). Hoci žalobca v návrhu uvádzal, že na určení neplatnosti právneho úkonu má

naliehavý právny záujem, jeho skúmanie v prejednávacom spore by bolo nadbytočné, pretože o určenie existencie alebo neexistencie práva tak, ako to vyplýva z § 137 písm. c/ CSP, v tejto veci zjavne nešlo. Žalobu o určenie právnej skutočnosti pripúšťa Civilný sporový poriadok len v prípade, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu (§ 137 písm. d/ CSP) a tento predpoklad v posudzovanej veci takisto splnený nebol. Procesná neprípustnosť žaloby tak bola dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie musel žalobu zamietnuť bez toho, aby sa skúmaním namietaných právnych úkonov meritórne zaoberal. Súd prvej inštancie procesnú prípustnosť žaloby nemohol vyvodiť ani z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v danom prípade nejde o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ale o vzťah viacerých fyzických osôb, z ktorých ani jedna nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda osobou, ktorá by konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. síce umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, avšak iba vo vzťahu k spotrebiteľským úverom, čo ale Rámcová zmluva – dlžník zo dňa 06. 09. 2016, neplatnosti ktorej sa žalobca domáha, nie je. Z rovnakého dôvodu nie je prípustné domáhať sa na základe tohto ustanovenia ani neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy k Rámцovej zmluve – dlžník a k zmluve o pôžičke na základe Záváznej žiadosti o pôžičku zo dňa 03. 07. 2020, ktorá so sporným zmluvným vzťahom bezprostredne súvisí.

16. Odvolací súd záverom k veci poznamenáva, že poskytovanie pôžičiek medzi dvomi alebo viacerými fyzickými osobami nepodnikateľským spôsobom (tzv. peer to peer) je jedným z druhov kolektívneho financovania (známeho aj pod pojmom „crowdfunding“), pričom účasť na takomto spôsobe požičiavania prostredníctvom internetovej aukcie je konaním na vlastnú zodpovednosť zúčastnených subjektov (investor – veriteľ a záujemca – dlžník), ktoré nepodlieha dohľadu Národnej banky Slovenska nad poskytovaním takéhoto druhu pôžičiek a nevzťahuje sa naň ani zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

17. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP), vrátane závislého výroku o trovách konania, na ktoré súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanému priznal plnú náhradu trov konania proti žalobcovi s prihliadnutím na jeho plný úspech v konaní a absenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP), ktoré by iné rozhodnutie o trovách konania v tomto prípade odôvodňovali.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal plne úspešnému žalovanému ich náhradu proti žalobcovi v rozsahu 100 %, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), ktoré by iné rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodňovali, nezistil. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

19. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).